

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΥΚΑ-ΘΑΡΙΣΤΟΥ.

Διδάσκαλός τις Κυριακοῦ τινος σχολείου ἠρώτησε μίαν Κυριακὴν μετὰ τὸ μάθημα ἓνα τῶν μαθητῶν τῆς τάξεώς του, παιδίον δεκαετὲς τὴν ἡλικίαν,

Προσεύχεται Γεώργιε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ πότε κάμνεις τοῦτο, διότι σεῖς ἐξυπνᾷς πολὺ πρῶι.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἡμεῖς ἐξυπνοῦμεν πολὺ πρῶι καὶ πολλάκις εἴμεθα μισοἐξυπνοί, ὅταν ἐξερχώμεθα τῆς οἰκίας. Ὅθεν συλλογίζομαι περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι προσεύχομαι.

— Πότε λοιπὸν προσεύχεται;

— Ἰδοὺ πότε, — εἶπε τὸ παιδίον. Ὁ κύριός μας μᾶς διατάττει νὰ ἀναβῶμεν τὴν καπνοδόχον· ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐσκουραζώμεθα ὀλίγον ἀφοῦ ἀναβῶμεν. Τότε καὶ ἐγὼ κάθημαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς καπνοδόχου καὶ προσεύχομαι.

— Καὶ τί λέγεις;

— Ὅλιγα λόγια κύριε, διότι δὲν ἤξεύρω μεγάλας λέξεις νὰ εἶπω εἰς τὸν Θεόν. Σοχνότατα ἐπαναλαμβάνω ἓνα στίχον, τὸν ὁποῖον ἔμαθον ἐνταῦθα εἰς τὸ σχολεῖον.

— Καὶ ποῖός ἐστιν αὐτός;

— «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.»

ΟΥΔΑΣΙΓΚΤΩΝ.

Εἰς τὴν προκείμενὴν εἰκονογραφίαν δίδομεν τὸν τάφον καὶ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ περιφρήμου Ἀμερικανοῦ Οὐδασιγκτῶνος.

Ὁ Οὐδασιγκτῶν ἦτο μέγας ἀνὴρ ὃχι τὸσόν δια τὴν

σοφίαν τε, ἀν καὶ δὲν ἦτον ἄμοιρος παιδείας, ὃχι τὸσόν διὰ τὴν στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν τὴν ἱκανότητά. ἀν καὶ δὲν ἐστερεῖτο καὶ τούτων — ὅσον διὰ τὴν εὐσέβειαν, διὰ τὰς ἀρετάς του.

Ὅταν ἀκόμη ἦτο μικρὸν παιδίον ἐπροτίμησε νὰ τιμωρηθῇ μᾶλλον, παρὰ νὰ εἴπῃ ψεύματα. Ὅταν ἠνδρώθη καὶ ἠδύνατο νὰ γείνῃ βασιλεὺς τῆς πατρίδος τε ἐπροτίμησε τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀφάνειαν τῆς γεωργικῆς ζωῆς παρὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θρόνου. Ἦτο καλὸς καὶ εὐπειθὴς υἱὸς, ἀγαπητὸς σὺζυγος, φιλόστοργος πατήρ, εἰλικρινὴς φίλος, ἀγαθὸς καὶ πιστὸς πολίτης, ταπεινόφρων καὶ δίκαιος Κυβερνήτης, καὶ εὐσεβὴς χριστιανός. Διήλθε τὴν ζωὴν του ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του, καὶ ἀγαθοποιῶν τοὺς ὁμοίους του· ἀπέθανε δὲ τιμώμενος καὶ εὐλογούμενος παρὰ πάντων, καὶ ἐν ὧσιν ὑπάρχει τὸ ἔθνος του, τὸ ὄνομά του θέλει εἰσθαι σεβαστὸν παρὰ πᾶσι.

Καὶ διὰ τί τοῦτο; διότι ἡ εὐσεβὴς μητὴρ του τὸν ἀνέθρεψε χριστιανικῶς μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον εἶναι δύναμις καὶ σοφία Θεοῦ εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα.

Ο ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΝΙΣ.

Ἴππος τις συνείθιζε νὰ βόσκη εἰς ἐν λιθαῶδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζε καὶ μία ὄρνις. Κατὰ μικρὸν τὰ δύο ταῦτα ἄλογα ζῶα ἤρχισαν νὰ συνδέωσι φιλίαν ἥγως ματ' οὐ πολὺ ἐγένετο στενωτάτη. Πᾶσαν πρωΐαν, ἡ ὄρνις ἐπλησίαζε τὸν ἵππον μὲ κακαρίσματα χαρᾶς καὶ ἐτρίβετο εἰς τοὺς πόδας του· ἐνῷ ὁ ἵππος τὴν ἐμυρίετο καὶ ἐκινεῖτο μετὰ προσοχῆς φοβούμενος μήπως τὴν πατήσῃ!

Ἡ ἀγάπη γεννᾷ ἀγάπην ἔτι καὶ μεταξὺ τῶν ἀλόγων ζώων πόσῃ μᾶλλον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Καλὴς ἐργεῖται λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι τὴν ἀρετὴν ταύτην.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

— Ἐρ. Ποῖος ἦτο ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος εἰλικρινῶς ἐθρηνήθη;

— Ποῖος ἦτον ὁ βασιλεὺς, ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου ἐπεχείρησε μία γυνή;

— Πῶς ὠνομάζετο ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος Ἰσραηλίτης, τοῦ ὁποίου ἡ παράκλησις ἐγένετο ἐτοιμῶς παραδεχτή ὑπὸ ἐθνικοῦ τινος Μονάρχου;

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν μικρῶν μας συνδρομητῶν θέλουσι νὰ λάθωσι τὰ ὀρθοθέντα βραβεῖα νὰ μᾶς πέμψωσι τὰς ἀποκρίσεις των εἰς τὰς δοθεῖσας ἐρωτήσεις, καθ' ὃν τρόπον ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων. Ἐκαστος δηλ. μὴν μὲ τὰς ἐρωτήσεις του νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ χάρτου, καὶ ἀντικρὺ αὐτοῦ αἱ ἀποκρίσεις. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ τὰς ἔχωμεν ἐντὸς τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς Φεβρουαρίου. Ἐκαστος δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο μόνος του, διότι δὲν θὰ στείλομεν ἡμεῖς ἐντυπον σχέδιον ἐφέτος.